

- Перший:* Справжній тобі гербарій —
Гроші на деревах! —
Ідеш і зриваєш, і сієш по снігу..
Та не такий там уже й мед,
Скажіть мені:
А коли на кожному дереві
Сидить по кілька ворон в інеї —
Хіба ж це гербарій?
А словник безсилий..
- Другий:* Шапки нема,
Кожуха нема — хіба це зима?
- Третій:* А я написав там оду латинською мовою,
Починається так: «Донесення» —
«Нарешті» — знак оклику —
«Ріка прийняла кригу» — знак оклику,
А може й кома —
«Дала поцілувати рученьку свою»..
- Другий:* Що не кажіть, а в наш час
Просто неможливо без латини —
А хто з нас знає, наприклад,
Як по-їхньому «плакуча верба»?
- Перший:* Ох, дай Боже пережити цюю зиму..

Так багато суперзірок, порослих очеретом..
Десь там Том Джонс
Співає про зелену-зелену траву..
В таку ніч місячними борами
Водять хороводи опеньки,
Притрушені цинамоном..
Як би я хотів пуститись знову
Тим Чумацьким Шляхом назад,
Поорати ще теплий пил..
В таку ніч
Відкриваються найбільші оперні театри —
Для тих, хто в морі, для тих, хто не спить,
Елла Фітцджеральд
Мажеться глиною голубою..
Ми не пропадем у цьому світі!..
Ніколи, ніколи не сумуватиму —
Зовсім як дерево низенько над водою..

пісня 4

Ще залишився великий цебер без дна..
Ще коли поритись в шухлядах,
Можна вколотись голкою..
Наперсток без дна..
Ще за моєї пам'яті свіжопофарбовані шкіри
Розпростерті на печі, по підлозі..
Все пахне виправою, хутром і хлібом..
Зимо, не йди від нас..
Ще вчора мені розповідали
Про сильця, капкани довкола Тисмениці —
Там лис, там борсук витягнув скривавлену лапу..
Не йди від нас —
З-під Надвірної принесу на собі тобі гори
І оточу високо..
Приведу тобі вітер з Дністра..
Не йди від нас..
Хай уже всі довкола і сіють, і орють,
І цвітуть сади,
А ти будь з нами..
Мисливці вертаються, гавкають пси..
І знов з порожніми руками..

пісня 551

Поки не пізно — бийся головою об лід!
Поки не темно — бийся головою об лід!..
Пробивайся, вибивайся —
Ти побачиш прекрасний світ!..
Короп — той навпаки, зануриться в глибини,
Втече на саме дно —
Та короп і є для того,
Щоб колись бути пійманим, раніш чи пізніше..
Але ж ти людина — тебе не впіймає ніхто..
Коропи — ті не такі..
Цілі століття повільно осідають
Їхні зграї, полохливі і темні —
Вони віддаляються в протилежний бік —
Бач, наше століття давно поспішає услід? —
Торкається плавником як рукою їхніх плавників
І втікає.. ти покинутий? —
Але ж ти людина —
Не відчаюйся — ти проб'єшся..
Поки не пізно — бийся головою об лід!..
О прекрасний незорий засніжений світ..

Коли вам так забаглося погрітись,
 Коли вам так хочеться перекинутись хоч словом,
 Коли вам так хочеться хоч крихту тепла —
 То не йдіть до дерев — там вас не зрозуміють,
 Хоч архітектура в них просто космічна
 І з коминів в'ється прозорий димок..
 Не йдіть у ці гори хмарочосів —
 З тисячного поверху
 На вас можуть висипати жар..
 Коли вже вам так не терпиться за теплом,
 То йдіть на завіяний снігом город,
 Там скраю стоїть самотня хата хрону..
 ..А ось і вбога хата хрону..
 Світиться? — світиться.. він завжди вдома —
 Стукайте до хати хрону.. стукайте до цієї хати..
 Стукайте — і вам відчинять..

Ріка Ворона дуже холодна,
 Вона вже замерзла, а Стримба ще ні..
 Вогонь тліє — а серце горить..
 Не дивись на помідор, бо вмреш!..
 Ого який сніг — давно такого не було!..
 Та хіба це сніг?.. от колись був сніг!
 І справді.. от колись був сніг..
 ..І все одно від мене не заслонити
 Вам, риб'ячі міхурі у вікнах —
 Ні ріки, ні очерету,
 Ні на березі засніженого хмизу..
 Дітваки десь з дупла —
 Не з панчохи з грішми! —
 Витягли сонного змія..
 Хочуть убити?..
 Та де там! — обвили ним шиї і побігли..
 Ковзанярі по річці сіють жито..

пісня 2

Це містечко вночі по мені
Заграє на губній гармоніці..
Мене тут не буде..
Я знаю, коли сплю, перекривлює в гримасах
Мої слова, мою покручену ходу..
По площі кінь тягне будку з хлібом: цок, цок..
Ця застигла лава під ногами
Змушує тверезіше дивитись вперед,
Роздирає повіки..
Я відчуваю, десь під ногами
Вночі щось сталося, може, вчора..
Глибинний, неясний гул..
Щоб почути його,
Щоб розбудити в серці
Голос далекого пробудження,
Мусиш заснути,
Вдати глибоку втому..
Кінь з дощаною будкою
Вперто бореться з часом:
Цок, цок — сьогодні білий хліб, гарячий..
Колись і я змагався з часом..
Він підхоплював мене смерчем,
І крутив як хотів високо над дахами..
Тепер я знаю, він замкнутий, темний,
Тісний, як хліб у будці,
Дощанім серці..

пісня 7

Усе розкидано..
Очерет укляк на коліна, просить не добивати..
Усе потрощене, порозпихане довкола ополонки
По найтемніших кутках..
Здавалось, вже не сплю,
Здавалось, ніщо не відірве долоні від серця..
Вночі вона скидалась, пульс падав..
Значить, заснув..
Справді, у сутінках весь вечір в сонних очеретах
Ніби чулось чиєсь ходіння..
Коли жорна, підвішені до повік, здригнулись,
Я ще встав і, похитуючись,
Жбурнув туди камінь..
На тому ж місці колись
Промайнуло лице байдужості, хиже і юне,
Як в оперної співачки..
Ще, пам'ятаю, тиша..
Позіхнула земля перед снігом..
О, співає..

пісня 55

Спи, моя люба, усе засинає,
Попивши на ніч з ріки молока..
Циферблат будильника
Поріс сухим очеретом, дримає..
Колиска твоя, всміхнувшись прощально
Білосніжним сміхом,
Загойдалась на вітрі,
Підвішена до неба снами..
Я заплету твої коси до завтра,
Ранком нахилюсь над тобою в інеї —
Стрічки яскраві, багряні..
Спи, моя люба, в домі очерету горить свічка,
Запалена мною, бездомним..
Крига над тобою, крига під тобою..
Полум'я відігріє пам'ять..

пісня 43

Все видно, рукою доторкнешся — а ніби ніч..
І тільки очерет блищить на сонці..
Так ніби чиста річка перебігла,
Омила все у місячному сяйві..
Неглибоко під ногами картопля
З грубими, невмитими личками янголів зітхає..
Дихає яма, привалена живцем..
Під низьким склепінням ще важче, може, надії..
Рука розгребла те, що було снігом,
Пробившись у теплий потаємний світ,
Завмерла..
Вони спотворили мою пісню..
Це була добра пісня,
Але вони не зрозуміли і спотворили її..
А я ж вклав у неї все своє життя..